

soukromoprávní účinky způsobené podáním odmítnuté žaloby. O uplatnění takové výhody však v daném sporu nejde.

Ježto pak v době nového podání žaloby po jejím odmítnutí z roku 1921 již byl dávno v platnosti jaz. zákon z roku 1920, který nabyl účinnosti dnem 6. března 1920, bylo podle § 1 zákona toho — když předpoklady výjimečného předpisu § 2, odst. 2 nesporně dány nebyly — povinností žalobců, aby žalobu »reprodukovali« jazykem státním. —

Č. 5232.

Okresní úředníci: I. Okresní úředník nemá ze zákona nároku na dovolenou. — II. Má okr. zvěrolékař nárok na zvláštní odměnu za svoje výkony při licentování býků?

(Nález ze dne 18. prosince 1925 č. 24.588.)

Věc: Jan F. v L. proti zemskému správnímu výboru v Praze o služební instrukci.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Osk v K. usnesla se v zasedání ze 13. března 1923 na instrukci pro okr. zvěrolékaře. § 10 této instrukce ustanovil: »Za komise konané při licentování býků, jichž povinen jest účastniti se jako poradce (zákon z 21. dubna 1887 č. 32 z. z.), přísluší okr. zvěrolékaři pouze náhrada hotových výloh«. V §u 14 pak ustanoveno: »Okr. zvěrolékař má nárok, dovoluji-li to služ. poměry, na dovolenou jako jiní úředníci samosprávného okresu k-ského rovnocenné kategorie. Jest však povinen postarati se o způsobilého substituta za přiměřený substituční plat, který uhradí se z prostředků okresních.«

Odvolání z usnesení toho st-lem podané zamítl zsv v Praze nař. rozhodnutím z důvodů, že ustanovení §u 10 instrukce z 13. března 1923 týká se služ. povinností zvěrolékaře, jež jsou založeny na poměru zvěrolékaře jako úředníka k veřejnoprávnímu zaměstnavateli. Poněvadž pak licentování plemenných býků spadá do zákonné způsobilosti okresu, jest výkon zvěrolékaře v tomto oboru výkonem úředním a nemá tudíž zvěrolékař nároku na honorář. Bezdůvodná jest i stížnost ohledně dovolené (§ 14), neboť st-l nemá zákonného nároku na dovolenou a může se tudíž úprava této otázky státi jednostranně.«

O stížnosti do rozhodnutí toho podané uvážil nss takto:

Stížnost doznává, že spolučinnost st-le při licentování býků náleží k úřední jeho působnosti a shoduje se tudíž zřejmě s názorem nař. rozhodnutí, že výkon st-lův v oboru tom je výkonem úředním. Má však za to, že st-li přes to přísluší zvláštní honorář za výkony takové proto, že do dekretu z 18. října 1919, jímž byly st-li upraveny služ. požitky podle zákona č. 444/1919, byl pojat dodatek »zvláštní výhody oproti ostatním ustanovením téhož zákona, které byly Vám dříve přiznány, zůstávají v platnosti,« a st-l odměnu za výkony ty vždy dostával.

Z pouhé okolnosti, že odměnu dostával, nárok st-le, aby mu byla dále vyplácena, neplyne, nýbrž bylo by k založení nároku takového potřeba, aby se st-l mohl pro to dovolati určité právní normy anebo aspoň individuálního správního aktu, jímž mu byl nárok přiznán. Že by nárok

st-lem uplatněný měl základ v nějaké právní normě, stížnost netvrdí a soud neshledal. Poukaz k uvedenému dekretu však nestačí, když z dekretu sama není patrné, že by byl st-li býval nárok takový přiznán a když stížnost neuvádí dřívějšího správního aktu, z kterého st-li nárok takový příslušel a oním dekretem byl zachován.

Pokud týče se dovolené, namítá stížnost toliko, že st-li přísluší jako každému úředníku zákonný nárok na dovolenou. Všeobecného ustanovení, které by každému úředníku zaručovalo nárok na dovolenou, v čsl. právním řádě není, nýbrž je právo to pro jednotlivé kategorie úřednické v zákonech pro ně platných zvlášť stanoveno.

St-l je úředníkem okresním. Zákon z 3. října 1907 č. 63 z. z. pro Čechy o služ. poměrech okr. úředníků v Čechách ani ve znění původním, ani ve znění zákona z 23. července 1919 č. 444 Sb. pro úředníky ty práva na dovolenou nestanoví.

Vycházel tedy žal. úřad ze správného právního názoru, že st-l nemá zákonného nároku na dovolenou a nelze následkem toho shledati ani, že by byl v rozporu se zákonem závěr, který úřad z toho dovodil, že totiž úprava otázky té může se státi jednostranně.

Č. 5233.

Š k o l s t v í: O právním postavení místní školní rady.

(Nález ze dne 19. prosince 1925 č. 1688.)

P r e j u d i k a t u r a: Boh. 670, 1397, 1612 adm. a j.

V ě c: Místní školní rada v O. proti ministerstvu školství a národní osvěty o odepření rekursní legitimace.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

D ů v o d y: Řada rodičů z různých obcí na Hlučínsku zažádala o přijetí svých, školou povinných dětí do německých obecných škol v O. Místní školní rada v O. žádostem těm usneseními z 3. září 1923 vyhověla a přidělila děti, o které šlo, jednotlivým německým školám v O. Městský škol. výbor v O. předložil ona usnesení zshr-ě, aniž ve věci samé jakýmkoliv způsobem rozhodl. Předseda zshr-y slezské, zároveň zplnomocněný komisař čsl. republiky pro Ratibořsko, řadou rozhodnutí z 28. ledna 1924 zrušil uvedená usnesení mshr-y a nařídil, aby děti, o které šlo, byly převedeny do školy svého obvodu.

Proti těmto rozhodnutím podala mshr svým předsedou Janem E. rekurs z 20. února 1924, který byl nař. rozhodnutím zamítnut, ježto legitimaci mshr-y k podání stížnosti v tomto případě nelze opřítí o žádné platné ustanovení zákonné.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto: — —

Stížnost vytýká nař. rozhodnutí především vadnost pro nedostatek odůvodnění. Výtku tuto shledal nss důvodnou:

Žal. úřad nař. rozhodnutím neupřel legitimaci rekursní rekurujícímu předsedovi býv. mshr-y jako takovému, nýbrž upřel legitimaci místní školní radě. Žal. úřad uznává tedy, že jmenovaný před-